

Valerij Pjakin: Keby sa Libanon opäť pripojil k Sýrii, tak by sa stala veľmi dôležitým hráčom v stredomorskom regióne

- CZ24 News | 20. srpna 2020

Ruský analytik Valerij Viktorovič Pjakin, okomentoval vo svojom najnovšom videu situáciu v Libanone v súvislosti s výbuchom v Bejrúte.

V.V.Pjakin: Otázka je krátka, ale odpoveď je obsiahla, takže čo konkrétne tu spomenúť? Ak sa jedná o faktologickú stránku, tak tej sa dotkneme minimálne, pretože je dobre rozčlenené v článkoch rôznych médií a rôzni politológovia ju tak či onak rozoberajú. My si teda pohovoríme o čom sa vôbec nediskutuje, čo sa úplne zabúda.

Pokiaľ ide o druh výbuchu, tak hovoriť o ňom je ešte skoro. Máme príliš málo informácií a príliš veľa odborných názorov, ktoré raz smerujú tam a druhýkrát inam. Ten výbuch v Bejrúte bude ešte dlho témou rôznych úvah rôznych konšpirológov. Ale my sa venujeme otázkam riadenia, konkrétne v danej situácii v podstate nie je dôležité, o aký presne išlo výbuch. Dôležitejšie teraz je, aké to bude mať následky a následky tohto výbuchu využijú rôzni hráči, ako z nadnárodného riadenia rôznych úrovní, tak samozrejme aj z globálneho riadenia. O čo tu ide?

Je tu podstata, že Libanon ako štát, nie ako krajina, ale ako štát nikdy v novodobých dejinách neexistoval a už existovať ani nebude. A to z jedného jednoduchého dôvodu, že nemá dostatočný súbor kompetencií potrebných pre existenciu štátu. Libanon je časť sýrskeho územia, ktoré bolo od Sýrie násilne odtrhnuté. Libanon v podstate môže prosperovať a rozvíjať sa len v prípade, že sa opäť vráti k Sýrii, k svojmu historickému štátu.

A čo teraz vidíme? Že ešte ani nestačila odznieť ozvena výbuchu a francúzsky prezident Macron už bol na ceste do Bejrútu. A okamžite sa objavila petícia so žiadosťou, aby riadenie Libanonu prevzalo nadnárodné riadenie, teda aby bol podriadený vonkajšiemu zahraničnému konaniu. To je predsa určitý ukazovateľ, nakoľko tá mentalita ľudí a kompetencie súčasného štátu nie sú schopné udržiavať štát ako taký. A prečo smerujú tam, prečo sa hneď obrátili k nadnárodnému konaniu? Prečo žiadajú, aby opäť spadali pod Francúzsku?

“My sme predsa do roku 1943 patrili pod Francúzsku a bolo nám tu dobre.”

To všetko má základy, že ľudia žijúci v Libanone mali po celé pokolenia možnosť pozorovať, ako je existencia štátu Libanon úplne závislá na nadnárodnom vonkajšom konaní, ktoré mu zaisťuje rôzne štátne kompetencie. A keď sa s tým prestane, tak Libanon ako štát prestane existovať, čo sa prejaví za každej kritickej situácie. V obyčajnom režime všetko ako-tak funguje, ale potom nastúpi okamih, keď dané teritórium nemá dostatočné zdroje, aby prekonalo nejakú krízovú situáciu.

V Libanone je teraz rovnaká situácia. 4,5 milióna ľudí tam žije na obmedzenom území, v štáte, kde prakticky nie je veda, nie je priemysel, kde aj poľnohospodárstvo je v obmedzenom rozsahu. To znamená, že tento “štát” je fakticky vo všetkých týchto pozíciách kriticky závislý na nadnárodnom konaní, ktoré mu svojím konaním všetky tieto kompetencie dopĺňa. A keď to tí ľudia po určitú dobu pozorovali ...

No a Libanon patrí so všetkým medzi tie projektovo skonštruované štáty. A potom je tu ďalší taká vec. Ľudia si po desaťročia svojho života uvedomujú, že tu existuje akýsi mocný vonkajší protektor, alebo vonkajšia riadiaca sila, ktorá im zaisťuje všetky tie chýbajúce kompetencie, a tak sa na nej okamžite obracia. A ako to bolo ďalej?

Sledujte, akú úlohu v tom hrala mentalita. V štáte došlo k nešťastiu, hlavné mesto je zničené, kriticky zničené!

Je potrebná každá pracovná ruka, dobrovoľníci a čo robí bejrútske obyvateľstvo?

Chodí na demonštrácie, na protesty. Viac ako dvadsať štátov tam vyslalo svojich odborníkov, ktorí rozoberajú sutiny, zachraňujú ľudí, ošetrujú ich v nemocniciach a samotní Libanončania demonštrujú. Nestačí, že päť tisíc ľudí bolo zranených výbuchom, ďalších tisíc ich pribudlo v dôsledku tých masových demonštrácií. Vyšli do ulíc demonštrovať.

A to je veľmi dôležité a vypovedajúce. V akom ohľade?

Aj India dodala postihnutému Libanonu medicínske vybavenie a potraviny

Každá krízová situácia, ktorá odhaľuje neschopnosť nejakého subjektu riadenia túto situáciu vyriešiť, otvára ohromné možnosti, aby sa objavil iný subjekt riadenia, ktorý tieto procesy vyriešiť dokáže. V Libanone panuje neustávajúca vládna kríza, všetci sú nespokojní s vládou. To ešte nie je taký problém.

Ale aj opozičné sily sú zastúpené v štátnom konaní aj v parlamente. A to nás vedie k jednoduchému záveru, ak štátne riadenie ukázalo svoju neschopnosť pri riešení úloh obnovy, tak na základe verejnej iniciatívy akákoľvek politická sila, akýkoľvek politický činiteľ mal sformovať externý záchranársky štáb a s využitím svojho legitímneho práva daného mu zákonom zaplniť tú medzeru, ktorú nie je schopná zaplniť vláda a začať organizovať proces záchrany ľudí a obnovy hlavného mesta. Takto by sa ktorýkoľvek politický činiteľ okamžite zmocnil riadenia a okamžite by tiež získal kontakt na vonkajších hráčov, vonkajšie sily, na tie sponzorujúce štáty, ktoré tam poskytujú reálnu pomoc, pretože by s nimi spolupracoval.

Ale takto môže postupovať len človek, ktorý vie, ako sú riadené zložité sociálne supersystémy, ten nehovorí, nekritizuje, nebijie sa v prsia, že si majú zvoliť radšej jeho, prázdneho tlčhubu. Keby bol taký človek čo k čomu, tak by zorganizoval záchranársky štáb a zmocnil sa riadenia v praxi. Lenže keď si uvedomuje vlastnú nespôsobilosť, vlastnú naničhodnosť, tak sa trhá k moci s nádejou, že mu niekto zvonku pomôže, pretože on sa vie predávať nadnárodnému riadeniu lepšie, než to robil súčasný človek, existujúce potentát, a tak získa vonkajšiu pomoc, ktorá sa postará o všetky tie potrebné kompetencie. A on si vďaka nadnárodnému konaniu zabezpečí kvalitu vlastného konania. A ako taký človek koná?

Nevyzýva ostatných, aby mu pomohli zachrániť tých ľudí, ktorí sú ešte pod sutinami, pomohli raneným ani ich nevyzýva k obnove mesta, ten ich vyzýva k masovým demonštráciám proti tomu súčnému potentátovi a hovorí:

“Ty riadiš zle, ja cez iných zariadim lepšie riadenie. ” A aký je v tom rozdiel?

Či tam bude ten súčasný funkcionár nadnárodného riadenia, ktorý si neporadil s riadením a všetko sa mu sype pod rukou, alebo tento, ktorý nie je schopný jednoducho vytvoriť svoj verejný štáb a na základe svojej úrovne znalostí o konaní tak prevziať v miere svojich schopností riadenie do svojich rúk. Lenže takýto človek si veľmi dobre uvedomuje, že nie je akcieschopný. A ako to povedal Macron?

“Musíte vyjsť z politickej krízy, pretože ak to neurobíte, poškodí vás to.”

Ale oni ako vedia, tak tiež riadia. A tieto kroky všetkých politických síl, všetkého štátneho riadenia Libanonu názorne predvádzajú, že Libanon ako štát jednoducho neexistuje. Všetci sa tam modlia: “Strýko príd a pomôž nám!”

A keď štát ako taký neexistuje, tak to potom dopadá ako v Libanone. Preto je úplne zbytočné sa čudovať, že ho susedný Izrael považoval za svoj zadný dvorček, a že z jeho vzdušného územia pokojne vystreľoval rakety na Sýriu. Vôbec nebral ohľad na akúkoľvek suverenitu Libanonu. Ale aby ste brali ohľad na jeho suverenitu, musel by byť Libanon aspoň v nejakom ohľade štátom, musel by si aspoň v niečom vziať príklad zo svojho suseda, z Izraela.

Mohli by si osvojiť treba prinajmenšom tú kultúru kibucov. To už by bol základ fungovania štátnosti. Ale vzhľadom k tomu, že nádej je vkladaná len do vonkajšej pomoci ...

Keď sa niečo stane, príde Francúzsko:

“Vtedy to fungovalo dobre, keď sme boli ich kolóniou. Poďme sa k nej vrátiť a bude nám dobre. Oni nám všetkým zaistia dobrý život. ”

A ďalšou otázkou je, ako to, že sa Francúzsko okamžite v tom Libanone objavilo? Oni tam vo Francúzsku majú svojich problémov málo? Vôbec nie, problémov tam majú dosť a dosť.

Lenže z hľadiska globálneho, nadnárodného riadenia Francúzsko v podstate nemalo inú možnosť, než sa tam objaviť. A nesúvisí to s ničím iným ako s Iránom. Takže Libanon ako štát neexistuje, ide o územie odtrhnuté od Sýrie a tí ľudia, ktorí vyšli protestovať a vyvolávať nepokoje ...

To práve takí ľudia, s takou mentalitou v Sýrii vytvorili tie teroristické oddiely, ktoré začali bojovať proti zákonnej sýrskej vláde, teda viesť občiansku vojnu vo vlastnom štáte. Úplne rovnakí ľudia, práve takí v Libanone vyšli protestovať proti tamojšej vláde.

“Nie, my sami svoj štát obnovovať nebudeme. Áno, našu krajinu postretlo nešťastie, je to tu zničené. Ale predsa sem prišli tí ľudia z dvadsiatich štátov, tí nech nám to tu všetko urobia. Prečo by sme si my sami mali robiť poriadok vo vlastnom štáte? Zbláznili ste sa? My ho radšej budeme ďalej ničiť, spaľovať autá a boriť zvyšné budovy. ”

Takže ako sa tam predstavuje vývoj situácie? Vrátime sa opäť na začiatok k tej úlohe prenosu centier koncentrácie riadenia, toho euroatlantického zastúpeného Velkou Britániou a USA do Číny a euroázijského zastúpeného Európou do Iránu. Ten prvý prenos sa viacmenej darí a ten druhý nedarí.

Po prvom úspechu, ktorým bolo dosadenie ajatolláha Chomejního z Francúzska do Perzie, do Iránu, ten proces začal drhnúť. A tým prvým stupienkom, o ktorý zakopol Irán na svojej ceste stať sa centrom koncentrácie riadenia, sa stal Irak. Iránsko-iracká vojna sa tiahla bezvýsledne osem rokov. A aby sa Irán mohol pohnúť z miesta, musela mu v tom pomôcť rozsiahla agresia západných štátov proti Iraku. Ten bol zmetený a Irán sa mohol pohnúť ďalej.

Medzištátne vojny a "medzinárodný terorizmus" na príklade škandálu „Irancontras“

Jednou z úloh celej tej arabskej jari bolo zlikvidovať štátne riadenie v arabskom svete, v islamskom svete, kam mal prísť Irán so svojím "správnym islamom". Takže sunnismus zastúpený centrom koncentrácie riadenia islamského sveta v Saudskej Arábii mal ustúpiť šiitizmu s centrom koncentrácie riadenia v Teheráne. Lenže tu opäť nastúpili ťažké časy.

Americká štátna elita, ktorá si neželá odísť do nebytia, ako sa to stalo elite ZSSR, ktorá s takou radosťou zapredala vlastný štát a musela odísť zo všetkých území, kde mala vplyv a ustúpiť ich iným. No a americká elita si takto odísť nepraje. Lenže nechápe, že ak bude takto pokračovať Pax Americana, znamená to koniec pre celý svet, a že teda sama s tým svetom zahynie. Oni si myslia, že rovnako ako predtým môžu vládnuť celému svetu, okrádať ho a parazitovať na ňom bez akýchkoľvek dôsledkov.

Kým globalisti si uvedomujú, že USA musia byť preformátované. USA boli v poradí na

preformátovanie ...

Teda tú cestu k preformátovaniu USA nastúpili hneď, ako začalo preformátovanie ZSSR, keď ZSSR rozložili na štátiky bez suverenity a začali ho preformátovať.

Teraz ale k tomu Libanonu. Prečo a čo sa tam deje, a ako to súvisí s Iránom? USA mali byť preformátované potom, kedy bol preformátovaný ZSSR. Lenže USA si napchali vrecká, boli šťastím bez seba, mali dokonca za Clintona prebytkové rozpočty! Keď mohli vykrádať ZSSR a štáty bývalého socialistického tábora, boli tam šťastím bez seba.

To predsa nie je náhoda, že práve Hillary Clintonová je tvárou tej štátnej elity. A tak sa tomu vzopreli. Nechcú, aby USA boli preformátované a klesli na úroveň obyčajného národného štátu, chcú rovnako ako predtým byť tými Hegemonmi.

A preto tiež nástroj medzinárodného terorizmu a všetok medzinárodný terorizmus je vždy riadený konkrétnymi tajnými službami, ktoré týmto spôsobom riešia úlohy svojej prítomnosti v tom či onom regióne ... Jedná sa o vedenie vojny cudzími rukami. Jeden z typov zástupnej vojny. No a ISIL je takou nepravideľnou armádou USA. A Irán mal tento ISIL poraziť so všetkým, vytlačiť ho na turecké územie, potom by sa to všetko presunulo do Európy spoločne s vysídľencami, kde by to zmietlo všetky národné štáty a Irán by v priebehu toho boja s ISIL dostal do svojich rúk Turecko, ktoré už je tak ako tak sto rokov globalistom na obtiaž vďaka skvelej globálnej politike, ktorú viedli bolševici.

Preformátovali by Európu, priniesli do nej ten "správny" islam a v Európe by tak vznikol európsky islamský kalifát s tým "správnym" islamom. A centrom koncentrácie riadenia islamského sveta by sa stal Irán. Lenže ako sa hovorí:

"Čo na papieru rovinka, v praxi samá roklinka."

Americká štátna elita sa príliš silno začala brániť a Irán sa zadrhol druhýkrát. Ako nedokázal poraziť Irak, tak to nedokázal ani s ISIL. A to mal ešte naviac poraziť aj Izrael, čo tiež nie je práve ľahká úloha, obzvlášť vďaka tomu, že Izrael má v celom svete veľmi silnú židovskú diaspóru, ktorá ho podporuje a poskytna by mu pomoc. A skúsenosti v uplatňovaní bezštruktúrnej súčinnosti má židovské spoločenstvo unikátne, storočné. Takže by to pre Irán bolo veľmi ťažké.

Preto to tiež chceli vyriešiť inak, Irán sa tomu mal ako budúci centrum koncentrácie riadenia vyhnúť a vyzrieť si to mal niekto iný. A tým niekým malo podľa globalistov Rusko. Lenže vzhľadom, že jedna z vlín ISIL sa mala preliať na územie bývalého ZSSR a zmiesť stredoázijské republiky, a potom by sa ďalej preliala do Ruska, kde by na svojej ceste všetko zmietla, bolo pre Rusko výhodné a doteraz je výhodné poraziť nepriateľa na cudzom území s menším krviprelieváním. Preto bolo pre Rusko výhodné zapojiť sa do sýrskej vojny.

Takže keď to Irán nezvládal, vstúpilo tam Rusko a začalo mocne drviť ISILovcov. A s čím sa počítalo? Že si tam Rusko vyláme zuby, Putinov politický režim sa zrúti, Irán sa stane tým centrom koncentrácie riadenia, Rusko bude rozdelené na dva projekty, na koridor sever-juh, to je indický, iránsky projekt a tým druhým by bol projekt novej hodvábnej cesty, čo je čínsky projekt.

No a samo Rusko by sa tak v podobe štátikov bez suverenity stalo jednoduchým surovinovým príveskom. Lenže sa ukázalo, že to dopadlo presne opačne. Rusko to zvládlo a len to posilnilo jeho ďalší rozvoj. Tá vojna ekonomiku Ruska aktivizovala a pozdvihla jeho autoritu vo svete. Ale čo malo byť tým najdôležitejším? Nielenže tú vojnu Rusko nemalo zvládnuť, navyše mala zmiznúť Sýria ako subjekt medzinárodného práva, ako štát, mala sa stať nejakým satelitom nového centra koncentrácie riadenia v podobe Iránu. Lenže to sa nepodarilo.

A ten pokus zohrať to s triumvirátom Rusko-Turecko-Irán tak, aby sa Turecko a Irán vzájomne posilnili v boji proti Rusku a znížili postavenie Ruska pri obnove sýrskej štátnosti, aby Rusku

zväzovali ruky ...

Len si spomeňte na Irán, raz ruským lietadlám povolil nástupnú základňu na svojom území a druhýkrát im to zase zakázal. A prečo? Pretože to niečím podmieňovali. A Rusko na to:

“Nám je to jedno. Ak je to potrebné, tak odpálime svoje rakety z Kaspického mora. No len ich skúste zostreliť. Sami budete potom musieť povedať, že ste povolili ich prelet nad vašim územím. ”

To sa stále blížíme k tomu Libanonu, k tej Macronovej návšteve, prečo sa tam objavil. Takže tá situácia vyzerá nasledovne. Sýria sa ako štát obnovuje. A fakticky sa práve Sýria stáva miesto Iránu tým centrom koncentrácie riadenia v Strednej Ázii a na Blízkom východe. Takže vďaka absolútnemu kolapsu štátneho riadenia v Libanone, mala práve Sýria všetky možnosti a mimochodom, ešte nikam nezmizli, tie možnosti, aby k sebe späť pričlenila Libanon. Je to výhodné pre Libanon, ako štát, ale nie je to výhodné pre tie elity, ktoré miesto toho, aby riadili štát, robili tam poriadok a likvidovali následky toho výbuchu, ženú ľudí do ulíc, pretože nič iné nevedia, nevedia ako riadiť štát, preto otvárajú dvere západným štátom ...

Už im nasľubovali viac ako 200 miliónov eur, Európska únia, Francúzsko, Nemecko ...

“Dajte nám peniaze, pošlite nám odborníkov, všetko nám to dajte, dajte, dajte ... Všetok za nás urobte a my len budeme chodiť a protestovať v uliciach, pretože nič iné nevieme.” Taký je to “štát”!

Keby sa Libanon opäť pripojil k Sýrii, tak by sa Sýria stala veľmi dôležitým hráčom v stredomorskom regióne. A to jednoducho nemôžu pripustiť. Pretože Sýria sa obnovuje ako štát, je spojencom Ruska a to by znamenalo aj rozšírenie ruskej prítomnosti v stredomorskom regióne a vôbec na Blízkom východe aj v Strednej Ázii, čo by predurčilo kolaps formovania Iránu ako centra koncentrácie riadenia.

Pozrime sa na to, ako sa európske štáty kvôli Iránu neustále dohadujú s USA. USA stále vyrubujú na Irán nejaké sankcie a požadujú to aj od Európy. Ale Európa sa vzpiera a pomáha Iránu prostredníctvom rôznych programov.

A tá návšteva Macrona je jedným z takýchto krokov poskytovania pomoci Iránu. Treba tam prísť, prevziať Libanon pod vlastné riadenie a vytvoriť tým nárazník, ktorý by zamedzil pričleneniu Libanonu k Sýrii. A čo viac, čo sa ešte deje?

Bejrút, to výbuchom zničené obilné skladisko bolo v podstate distribučným uzlom obilia do regiónu. Tam prepravujú obilie nie len pre Libanon, ale pre celý širší región. Takže tá otázka, kto a ako bude dodávať potraviny do tohto regiónu, sa po zničení toho skladiska stala veľmi aktuálna. Potravinová bezpečnosť je jednou z najdôležitejších úloh každého štátu. A na čo sa takto dostávame? Prišiel tam Macron a vyhlásil:

“Ja sa teraz stanem centrom koncentrácie riadenia pri organizovaní pomoci Libanonu. Rusko, ty dodaj toto, Turecko ty dodaj tamto. Všetci sa sústreďujte okolo mňa, pretože tú medzinárodnú konferenciu organizujem ja. ”

To znamená, že sa týmto spôsobom pokúša začleniť Rusko (do svojho riadenia), aby akékoľvek ruské kroky v tomto regióne, samozrejme s výnimkou tých v Sýrii, teraz konkrétne tu v Libanone a v tom, čo beží cez neho, mohli prebiehať len cez Francúzsko . Oni si veľmi dobre uvedomujú, že tie skryté mechanizmy nadnárodného riadenia teraz nebudú v Libanone funkčné. To znamená, že sa tieto skryté mechanizmy museli prejaviť a to sa práve stalo. Macron sa teraz pokúša všetkým účastníkom vnútiť svoje pravidlá hry, pokúša sa diktovať, čo by mal kto robiť.

A cieľ je len jeden, udržať Libanon pod nadnárodným riadením globálnych štruktúr a odovzdať ho nakoniec pod riadenie Iránu, až sa upevní ako centrum koncentrácie riadenia vo svete, aby ho teraz nezískala Sýria. Tak tento manéver bol cieľom tej Macronovej návštevy.

Komentáre Valerija Viktoroviča Pjakinasi môžete vypočuť tiež [TU](#)